

**Poems from the
Festival of Contemporary Ukrainian Poetry**

Alex Averbuch, organizer and editor

July-August 2020 [Online event]

ФЕСТИВАЛЬ СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПОЕЗІЇ
CONTEMPORARY UKRAINIAN POETRY FESTIVAL

Маріанна Кіяновська Остап Сливинський Галина Крук

Оксана Луцишина Мирослав Лаюк Ірина Шувалова

Лесик Панасюк Олена Гусейнова Яніс Сінайко Ія Ківа

Дарина Гладун Олег Коцарев Антон Полунін Ваню Крюгер

Серго Муштатов Михайло Жаржайло

Модератор: Олександр Авербук

Вступне слово: Максим Тарнавський

Event sponsor

Danylo Husar Struk Programme in Ukrainian Literature of the Canadian Institute of Ukrainian Studies

Introduction

This section of the journal is devoted to a first-of-its-kind event: an online festival of contemporary Ukrainian poetry that was part of a series of literary events I organized with support from the Danylo Husar Struk Programme in Ukrainian Literature of the Canadian Institute of Ukrainian Studies at the University of Alberta. The Struk programme regularly hosts readings by contemporary Ukrainian authors, giving scholars and the public a chance to engage with the latest trends and names in Ukrainian literature. They are meant to show that literature should not be restricted to university classrooms but needs to be seen and heard by a wider appreciative audience.

The festival ran for eight weeks on Zoom through July-August 2020 and showcased sixteen contemporary Ukrainian poets. This issue of the journal includes translations of some of the poetry presented at the festival, now available for English-speaking readers and researchers.

The idea of organizing a two-month, weekly, online festival arose after the sudden proclamation of the lockdown and other restrictions in March 2020. This unexpected and unprecedented experience changed our attitude to each other. It marked the beginning of a period of anxiety, insecurity, and dread of physical closeness, yet it also prompted a search for new means and venues of communication.

A sense of despair associated with the pandemic drove me to seek tools to help adjust to the newly fragmented, isolated reality. The solution was language—the thing that unites us with others. It occurred to me that poetry was this all-uniting, all-accommodating, all-forgiving language that could express the anxieties, losses, and adjustments of the pandemic situation without shame and embarrassment. A festival of poetry would enable the Ukrainian diaspora and English-speaking readers to encounter Ukrainian literature in a more direct way; to watch, listen, and pose questions to poets with whom few in the Ukrainian diaspora could have interacted, even in pre-pandemic times. This awkward, untimely pandemic could be an excuse to organize a large literary event outside Ukraine.

Such a large festival, with sixteen contemporary poets, would have been very difficult to organize as an in-person event—it would be almost impossible to bring so many poets to North America. Ironically, the pandemic offered an opportunity to establish something otherwise unimaginable—a real (though virtual), viable poetic dialogue between the Ukrainian community in North America and poets in Ukraine (and beyond its borders).

The Danylo Husar Struk Programme supported this initiative, and the Festival of Contemporary Ukrainian Poetry took place in the summer of 2020. Recordings of the sessions are available on the Programme's website for those who didn't attend and for those who teach Ukrainian literature in schools and universities, both in Ukraine and abroad. These same goals are further promoted by now publishing translations of some of this poetry.

Selecting whom to invite to take part in the festival was challenging, but from the beginning I was guided by a basic principle. There seemed to be no point in further canonizing those who have already been canonized. I wanted to give the audience a more panoramic view of contemporary Ukrainian poetry, to include both well-known and lesser-known poets; poets who live in Ukraine and outside it; and poets who do not write solely in Ukrainian. I wanted to highlight the multicultural and multilinguistic richness of Ukraine and its literature. This includes Ukraine's Russophone literature, which has often been the subject of politicized debate. I realize this is a very sensitive topic. But, excluding literature written in Russian, Tatar, Yiddish, or in other minority languages would diminish the richness of Ukraine's culture and echo the exclusions and banishments of previous epochs. Today, many Russian-speaking poets of Ukraine are beginning to write in Ukrainian, whether due to internal needs or the crisis in relations with the Russian language and Russia. Their choices should be a matter of discussion and debate in the context of mutual understanding and respect.

A project like this, I believe, brings poets, translators, readers and scholars together, making it possible to rethink, in a dialogue, what was previously unspeakable, to translate it both literally, in poetry, from one language to another, and symbolically—from one's own internal language, with its truths and lies, to that of someone else. As such, this festival and the translations that were born with it are decidedly comparative and topical, as they foster an appreciation for otherness and develop curiosity, critical thinking, cross-cultural and trans-epochal understanding. And all this is possible because—*only* because—poetry has the power to reconcile.

Alex Averbuch

Дарина Гладун

ІНСТИТУТ ПЕРЕГЛЯДУ ІСТОРІЇ

1.

«**██████████** ЗАВОД» спеціалізується на виробництві [будь-яке слово]

[будь-яка фраза]

[будь-яка фраза]

[будь-яке слово] 1762 рік[пауза]

[будь-яка фраза]

[будь-яка фраза]

[будь-яка фраза]

почав виробництво пароплавів

[будь-яка фраза]

виробництво паротягів

[будь-яка фраза]

залізничних мостів

[будь-яка фраза]

[будь-яка фраза]

[будь-яка фраза]

з 1963 року на заводі випускають дитячі коляски

з 1965 — автомобільні запчастини

з 1982 — малогабаритні пральні машини «**██████**»

[будь-яке слово]

[будь-яка фраза]

у 1998 році було розпочато виробництво міжконтинентальних ракет стратегічного призначення «**██████████**»

у 2006 — серійний випуск ракет комплексу «**██████████**»

у майбутньому завод планує випуск

[будь-яка фраза]

[будь-яка фраза]

[будь-яка фраза]

а також

██████████

Daryna Gladun

INSTITUTE FOR HISTORICAL REVIEW

1.

██████████ FACTORY specializes in the production of [any word]

[any phrase]

[any phrase]

[any word] the year 1762 [pause]

[any phrase]

[any phrase]

[any phrase]

began manufacturing steamers

[any phrase]

manufacturing locomotives

[any phrase]

railway bridges

[any phrase]

[any phrase]

[any phrase]

from 1963 at the factory baby carriages were made

from 1965 automobile parts

from 1982 compact “██████████” washing-machines

[any word]

[any phrase]

in 1998 “██████████” intercontinental strategic missiles began production

in 2006 mass production of the “██████████” missiles started

in the future the factory plans to produce

[any phrase]

[any phrase]

[any phrase]

and also

██████████

2.

викрадачі історії
 щороку змінювали по слову
 на одну сторінку підручника
 [будь-яка фраза]
 [будь-яка фраза]
 [будь-яка фраза]
 по чотири слова на сторінку конституції
 [будь-яка фраза]
 [будь-яка фраза]
 [будь-яка фраза]
 заснували інститут перегляду фактів і фальсифікацій
 кілька десятків видань періодики (зокрема, літературні журнали
 «██████████», «██████████», газети «██████████», «██████████» тощо)
 творчі спілки
 і
 один телеканал
 який у час протестів транслює балет «Лебедине озеро»
 [будь-яка фраза] [будь-яке слово] ідеологічні важелі впливу
 [будь-яка фраза]
 [будь-яка фраза]
 [будь-яка фраза] заміщення
 історії ██████████ історією ██████████ а далі —
 ██████████
 [будь-яке слово] проте
 і досі згадуючи про ХХ століття говоримо про
 проекти іноземних політичних діячів впроваджені на території
 держави
 також говоримо про будівництво БАМу
 і підняття цілини (хоча ██████████ не була до неї причетна
 безпосередньо)
 [будь-яка фраза]
 [будь-яке слово]
 [будь-яка фраза]
 репродукуємо спотворені спогади
 [будь-яке слово]
 передруковуємо сфальсифіковані факти про кількість жертв Голокосту
 Голодомору Сталінських репресій
 [будь-яка фраза]
 [будь-яка фраза]
 [будь-яка фраза]
 діячі культури встають перед кінопоказом на знак протесту проти
 масових арештів

2.

every year history robbers
 change a word on every
 page of the textbooks
 [any phrase]
 [any phrase]
 [any phrase]
 four words on a page in the constitution
 [any phrase]
 [any phrase]
 [any phrase]
 they established the institute for the review of facts and falsification
 a few dozen periodicals (particularly, the literary journals “████████”,
 “████████”, the newspapers “████████”, “████████” etc.)
 unions of artists
 and
 a TV channel
 which broadcasts the ballet “Swan Lake” during protests
 [any phrase] [any word] ideological gears of influence
 [any phrase]
 [any phrase]
 [any phrase] substitution of
 the history of ██████████ with the history of ██████████ and later
 ██████████
 [any word] however
 still speaking of the twentieth century we talk about
 the projects of foreign politicians were implemented on state territory
 we also talk about the construction of the Baikal-Amur Mainline
 and upturning virgin soil (although ██████████ was not directly involved in it)
 [any phrase]
 [any word]
 [any phrase]
 reproduce distorted memories
 [any word]
 reprint falsified facts about the number of victims of the Holocaust the
 Holodomor the Stalinist repressions
 [any phrase]
 [any phrase]
 [any phrase]
 workers within the arts stand up before a film screening to protest the mass
 arrests

або

[перегляд смерті дозволений лише за згоди дорослих]
починає вірити в бога
[будь-яка жінка]
[будь-який чоловік]

вирішують де охрестити новонароджену доньку
[будь-яке слово]
[будь-яка фраза]
[будь-яка фраза]
за два роки після підписання декларації про незалежність
отримують свідоцтво про народження дитини старого зразка
зі старим гербом
зі старою назвою території

війну за право на нову ідентичність програли
[будь-яка жінка]
[будь-який чоловік]
не змінюють паспорти до 1995 року
[будь-яке слово]
[будь-яка фраза]
[будь-яка фраза]

4.

дефіцит перевіреної інформації
щодо збройних конфліктів
призводить до
[будь-яка репліка]
[будь-яка репліка]
[будь-яка я]
[будь-яка репліка]
викривлення сприйняття подій
та важливості внеску окремих людей
[будь-яка репліка]

or

[watching death is allowed only with adult consent]
starts believing in god
[any woman]
[any man]

decide where to baptize their newborn daughter
[any word]
[any phrase]
[any phrase]
two years after the signing of the Declaration of Independence
they receive an old-style birth certificate
with the old seal
with the old name of the territory

the war for a new identity was lost by
[any woman]
[any man]
didn't change passports until 1995
[any word]
[any phrase]
[any phrase]

4.

lack of verified information
about armed conflicts
leads to
[any remark]
[any remark]
[any I]
[any remark]
distortion of our perception of events
and the importance of the contribution of certain individuals
[any remark]

the so-called information noise
[any remark]
aiming to manipulate the opinion of the masses
[any remark]
militarization beyond the conflict zone
[any remark]
seeing an enemy in anyone who differs from
[any remark]
[any remark]
[any remark]

this text also has an educational mission
to acquaint the reader with the most objective
biography of [name surname]
[any phrase]
[name surname] was born
[name surname] died
[any remark]
in the town [redacted]
[any remark]
[redacted]
[any remark]
[redacted]
[redacted]
[redacted]
also [redacted]
[any remark]
[any remark]
[any remark]

lack of verified information
distorts the perception of reality

Translated by John Hennessy and Ostap Kin

Олена Гусейнова**Потяги**

Кінозали створені для
потягів,
які на повній швидкості
летять уперед.
В останню хвилину,
коли в залі не лишається нікого,
хто б не заплющив очей,
на екрані з'являється щось інше.
Одного разу котрийсь з них
не втримається і обов'язково
розірве полотно екрана.
Може, це буде європейський експрес,
з вишуканим вагоном-рестораном,
електричка з бруднуватими вікнами,
товарняк?..
Жертв буде менше,
ніж під час авіакатастрофи.
В новинах про це говоритимуть стримано.
Спілка кінематографістів
візьме на себе зобов'язання
підкуватися про родини загиблих
(Безкоштовні квитки на прем'єрні покази
їм будуть гарантовані).
Жоден кінотеатр не закриють.
Комусь пощастить зберігати
шматки скла і клапті розірваного
екрана...
Чекаю перед афішею,
поки ти остаточно
впевнишся,
що
в цьому фільмі
не буде
жодного потяга.

Olena Huseinova**Trains**

Movie theaters are made for
trains
that fly
full speed ahead.

In the final moment,
when there is no one left in the hall,
no one who wouldn't close their eyes,
something else appears.

Someday, one of them
won't resist and will inevitably
slash the silver screen.

It might be a European express
with an exquisite dining car,
or an electric train with dirty windows,
or a freight train?..

The casualties would be fewer
than a plane crash.

The news reports will talk about it with restraint.

The film makers' union
will make a commitment
to take care of the victims' families
(guaranteed free tickets
to all premiere screenings).

Not one cinema will close.
Someone lucky has the chance
to gather the pieces
of glass and rags from the torn
screen.

I'll wait in front of the poster,
until you can
confirm:
there will be
no trains
in this film.

Я

Кінематографічність
моя доступна
кожному.
Я не вмію малювати
очі і губи,
як Віра Холодна.
І рухи мої
далекі
від
Джинджер і Фреда.
Через мою
фігуру,
фактурність якої
вельми сумнівна,
не проглядає
нічого,
що би згодилось для
крупного плану.
Жодна камера не зупиниться
перед
обличчям.
Ніхто не схоче
витрачати на мене кіноплівку.
І тільки коли мене вже
не буде,
голос стихне,
тіло
позбавиться
руху,
вже не перебігатиме
з кадру в кадр,
моя кіношність
загусне,
як вино
в підвалах великих,
розмальованих
червоним і жовтим,
бессарабських будинків.
Її нарешті можна буде
скуштувати.
Тільки обережно
частуйтеся.
Чайною ложкою.

I

My cinematics
could be afforded
by anyone.
I hardly know how to make
up my eyes and lips
like Vira Kholodna.
And my movements
so distant
from
Ginger and Fred's.
As for my figure—
the texture of which
is rather uncertain—
it's only vaguely visible.
Not anything
that would attract
a close-up.
No cameras will stop
before
my face.
No one will waste
film on me.
And only when I'm
gone,
my voice
will fade away,
my body
will stop
moving,
no longer will it
flit
frame by frame.
My lens appeal
will thicken
like wine
in the deep cellars
of Bessarabian houses,
painted yellow and red.
At last you can
taste it.
Treat yourself
carefully.
Use a teaspoon.

Ножиці

Коли лезо звичайних ножиць,
куплених вчора
у відділі канцелярських
товарів,
виблискує
в сонячних променях,
і навіть коли воно не виблискує,
і навіть коли ножиці
старші за мене,
іржаві,
з великим,
як гудзик
на зимовому пальті,
цвяхом
посередині,
боюсь,
що не витримаю спокуси.
Що візьму ножиці
впевнено — правою рукою.
І відріжу коси,
навіть не дивлячись.

Scissors

When the blade of the ordinary scissors
that I bought yesterday
at the Stationery
sparkles in the sun,
and even when it doesn't sparkle,
and even when the scissors
are older than me,
rusty,
and hold a big
rivet
in the middle,
like a button
on a winter coat,
I fear
I won't withstand the temptation:
I'll hold the scissors confidently
with my right hand and cut
all my hair at once
without even looking.

Translated by Khrystia Leshchuk and Grace Mahoney

Ія Ківа**МАРУСЯ***Марії Коваль*

а сестра Марія помирала довго
схудла на нитку
аби ввійти крізь вушко голки
до Царства Небесного

лікарі розрізали бліде полотно її тіла
і руками розводили
іржа та болото
на поживу не залишили нам нічого
так і зшили по клаптиках
мов зіпсовану ляльку

коли морфій морфея засліплював очі
вона бачила як Асканія-Нова
колисає в обіймах її дитинство
запирає в легенях сонце пречисте
і кладе їм з сестрою вінки на голови

степ заповнював горло її
степ стишував учвал її серця
степ висушував вільгу її життя

відійшла на Різдво Богородиці
під великі християнські свята
люди завжди помирають страшно
приймаючи муки за радість життя

пішла по воду аж на самий Сиваш
як казали селяни у них на Херсонщині

з того часу жодна дівчинка в її родині
не буває ані гіркою ані бажаною ані безтурботною
хоч напровесні люди завжди пускають човники паперові
і вигукують радуйся Маріє благодаті повна

так вона знає що на землі все ще опираються метастазам болю

Iya Kiva

MARUSIA

for Maria Koval

Sister Maria was dying for a long time
she grew as thin as a thread
so that she could pass through the eye of a needle
into the Kingdom of Heaven

the doctors cut apart the pale canvas of her body
and shrugged their shoulders
rust and mud
leaving no sustenance for us
they stitched together the pieces
like a broken doll

when Morpheus's morphine blinded her
she saw how Askania-Nova
rocked her childhood in an embrace
filling her lungs with blessed sunshine
and crowning her and her sister with wreaths

the steppe filled her throat
the steppe quieted the gallop in her heart
the steppe dried the sweat of her life

she died on the nativity of the Virgin Mary
on great Christian holidays
people always die terrible deaths
accepting tortures for the joy of living

she walked far for water, all the way to Syvash
so the villagers in Kherson said

from that time on every girl in her family
isn't bitter isn't desired isn't carefree
even though in spring people always sail paper boats
and shout out rejoice Mary full of grace

so she knows that on earth everything resists the metastasis of pain

мати тримає у жмені п'ять дорослих синів
щоби кинути насінини у великому місті
землю у їхньому селі прокляли місцеві християни
з того часу тут родиться лише каміння

і ґрунт перекочує в роті їхні імена
Павло Петро Михайло Іван та Яків
з очима янгольськими як в їхнього батька
з характером бісовим як в їхньої матері

віддам першим Петра каже
бо немає на світі випробування
яке б не подужала брила

і Петро стає залізничником
визначає шляхи та поєднує долі
адамовими сльозами втішає вигнанців
дає соломонові поради і позичає гроші
і звісно ж одного дня попадається на контрабанді

віддам другим Павла каже
бо немає меншого між людей
смирненність заводить далі за будь-який потяг

і Павло мріє стати священиком
студіює Старий та Новий Заповіти
сипле цитатами як мідяками з кишень
снідає з жebraками і вечеряє з хвойдами
його ніхто не полишає ображеним
бо любов ніколи нічого не коштує

а хто буде годувати родину чує він голос згори
а хто витягатиме старшого брата з в'язниці
немає ради на одкровення з нічного кошмару
і Павло стає рекетиром що не б'є не вбиває
лише самими розмовами доводить до сказу

the mother holds her five grown sons in her hand
so that she can scatter them like seeds in the big city
the earth in their village was cursed by local Christians
from that time only stones grow there

and the ground rolls their names around its mouth
Paul Peter Michael John and Jacob
with angelic eyes like their father's
with a devilish personality like their mother's

first, I'll give away Peter, she says
because there isn't an obstacle in the world
which a boulder can't overcome

and Peter becomes a railroad worker
plans the routes and connects fates
comforts exiles with Adam's tears
gives them advice like Solomon and lends money
and of course one day he is caught with contraband

second, I'll give away Paul, she says
because there isn't anyone more humble among people
humility will take you further than any train

and Paul dreams of becoming a priest
studies the Old and New Testaments
sprinkles quotes like copper coins from pockets
eats breakfast with beggars and dines with whores
is never offended by anyone
because love never costs a thing

but who will feed the family he hears a voice from above
but who will bail the older brother out from prison
there is no hope for revelation in his nightmares
and Paul becomes a racketeer who doesn't beat or kill
drives people insane with only his words

віддам третім Михайла каже
він завжди лупцював сусідських дітей
і робив зброю навіть з пателень та битих горщиків

і Михайло займається боксом як навіжений
щовечора приносить біль та синці як зарплату
перетворює живе на мертве мов кров на воду
а як приходить війна іде до добровольчого батальйону
і гине в людському котлі безіменною кісткою

за свідченнями рідних
він завжди тримав при собі кулю кольору хаки
з тією дитячою іграшкою його і ховали
у правій руці як на всіх прижиттєвих світлинах

віддам четвертим Івана каже
бо Господь наш милостивий
з таким ім'ям неможливо заподіяти собі шкоди

Іван добре вчиться і сумлінно працює
гребує шкідливими звичками і братовими ничками
і навіть у хлопців з заводу викликає нудоту
одружується з ткалею-кравею з сусідньої фабрики
народжує трійко дітей щоб усе як годиться
і висить у рамочці на дошці пошани
живим мерцем соціалістичної революції

як пісок розвіюється він степом чужинським
і сходить ковилою дівчат що пішли подобою в жінку
нема тому роду переводу як то кажуть розумні люди

а Якова не віддам шепоче
він ще із сиру та молока
як візьмете його забирайте дім і всі лахи
а що народить він дванадцятро синів
то ви ще не написали цієї історії

third, I'll give away Michael, she says
he always thrashed the neighbor's children
and even made weapons from pans and broken pots

and Michael boxes like a madman
brings pain and bruises every evening like wages
he turns the living into the dead like blood into water
and when the war begins he joins a volunteer battalion
and dies in a human cauldron of nameless bones

according to relatives
he always carried a khaki-colored bullet with him
they buried him with that children's toy in his right hand
the way he always appeared in photos

fourth, I will give away John, she says
because our Lord is merciful
with that name it's impossible to hurt yourself

John is a good student and works hard
avoids harmful habits and brotherly stashes
even the boys from the factory grow tired of him
marries a beautiful weaver from the neighboring factory
begets three children so that everything is as it should be
and he hangs in a frame on the board of honor
as the living dead of the socialist revolution

like sand he is sown over the foreign steppe
and germinates feather grass daughters that resemble his wife
so the tribe never dies out as the wise ones say

but I won't give Jacob away, she whispers
he is still just cheese and milk
if you take him, take the house and all its contents
he will beget twelve sons,
but you haven't written that story yet

можна було б назвати це старістю
якби не відбитки на люстерку
цей багаторазовий офортний друк

кожного дня незнайоме зображення
оздоблене родимками і ластовинням
позиченими в інших культур

хлопчик чи дівчинка
батько чи мати
вилітають з вологих очей
пожовклими фотографіями

після чергової трагедії
ми лоскочемо вітер паперовими крилами
як українські бусли

подовгу лежимо в урвищах
катаючи солоні грудки землі
в ротах зашитих нитками болю

годуємо гіркі води історії
підземним молоком замовчування

ось метро їздить моїми судинами
рятуючи вигуки пасажирів
не проявлених у плівці часу

схлипи заліза б'ються о горло
побрязкуючи між зубами
крихкими їхніми пломбами

you could call this old age
if it weren't for the reflection in the mirror
these repetitive etched prints

every day an unfamiliar image
decorated with moles and freckles
borrowed from other cultures

a boy or a girl
a father or a mother
flies from the moist eyes
of yellowed photographs

after each tragedy
we tickle the wind with paper wings
like Ukrainian storks

we lie in cliffs for a long time
rolling salty mounds of earth
in mouths sewed together with threads of pain

we feed the bitter water of history
with the underground milk of suppression

so the subway runs along my arteries
preserving the cries of its passengers
not captured on the filmstrip of time

sobs of iron throb against my throat
ricocheting between my teeth's
fragile fillings

Translated by Olena Jennings

Маріанна Кіяновська

документую
день перший в евакуації
голоду письма не можу уникнути
бо говіння орогенез війна
стан за значенням ороговіти

навіювання благоговіння
хлопчик який зумів з'їсти
стільки морозива поламати
стільки дерев підбити
стільки броньовиків
має ще трохи часу

за правилами іносказань
у день другий в евакуації
моє тіло перестало рости
але серце ще тепле калатає
чай остиглий без цукру
облога водою тверді

ошолудивлене небо з вікна
третього дня десь є сонце
а "Гради" це були такі самосійки
жаро- і морозостійкі

в день четвертий сьогодні
думаю як воно
коли уночі вогні кулі трасуючі
другої світової
і де їх діти

мацерація руйнування клітин
день п'ятий риба і птиця
на базарі піду і куплю я думаю
час і до часу

Marianna Kiyanovska

documenting
the first day of dislocation
can't get rid of a hunger for writing
fasting, orogeny, war
a condition, by definition, of hardening
tissues cornifying

under a spell of reverence
a boy that could eat
so much ice cream break
so many tree trunks shoot down
so many tanks
still has time

by the logic of allegory
on the second day of dislocation
my body ceases to grow
but my heart is still warm, it pounds
tepid tea, sugarless
terra firma besieged by water

scabby sky in the window
on the third day — a sun somewhere
rocket launchers grow like self-seeding weed
heat and frost resistant

on the fourth day today
I think what it's like when the night's
filled with fire, glowing trajectories of tracers
in the second world war
and how far they land

maceration, dissolution of cells
on the fifth day, of fish and fowl
I will fetch at the market, I think
time and again

розглядаю у дзеркалі зуби
білі свої списала
той і не той папір
ясна закровоточили
втомлена. шостого дня
перенародження перетворення

собака який підірвався на розтяжці
став мізинцем зламаним і болить
не можу далі усе повторення
усе вмирання про себе людське

а зараз за раз
сьомий день
згідно з написаним

examining my teeth in the mirror
my worn out white
paper I've used up for writing
gums bleeding
I'm wiped out, on the sixth day
a rebirth a metamorphosis

a dog that got blown up on a tripwire
turns into a broken pinkie and hurts and hurts
I can't go on, it's an eternal return
a dying off of the human form

and now — no... ow
the seventh day
as it has been written

маленька гора приходить до мене на лоно
після війни єдина вціліла
пощастило забігла далеко в ліс
голову накрила руками

того дня було так
пастух прийшов до гори
спинився там коло самої скроні
коло вуха і коло горла
на початку струмка

а пастух це людина зі зброєю
а опришок це пастух без овець
добрий пастирю пастирю добрий

і було так що лишилася тільки зброя
тільки зброя серце земля добрий пастирю
добрий пастирю єдині на всіх

коли опритомнів
із грудей його дерево проросло
пташка вилетіла з дупла
боса простоволоса

і хтось її вбив

маленька гора превелике горе

a small mountain sits on top of my womb
the only one that survived the war in one piece
it got lucky ran deep into the woods
covered its head with its arms

on that day it went like this
a shepherd came to the mountain
stopped by its very temple
by its ear and by its throat
at the mouth of the spring

a shepherd is a man with a weapon
and a rebel — a shepherd with no sheep
good shepherd godly pastor

and so it was that only the weapon remained
only the weapon heart soil kindly shepherd
good shepherd these are the same for all

when he came to
a tree sprang out of his chest
a bird flew out of its hollow
barefoot, with hair loose

and somebody killed it

a small mountain a momentous sorrow

серце щоразу вертається
з місця на місце
від дверей і до сну
прокидається тим
без чого не може жити:
обрієм краєм
часу всередині

післямайбутнє
у власному просторі

рух яблука
із якого не видно
ні дерева ні мене

знаю що яблуко
тільки тому що світло

пляма на негативі
майже кругла
майже жива

heart turns every time
from place to place
from a door to a dream
waking up as what
it can't live without:
a horizon, an edge
of a time inside

afterfuture
in its own space

a movement of an apple
from which you can see
neither the tree nor me

I know that it's an apple
only because it's light

a splotch in the negative
almost round
almost alive

добрий секс це просто твоя робота

краще бути дружиною лота
а не дочкою

цей синець за тиждень позеленіє
фотосинтез це коли біль береться з нічого
жінка одне із важливих джерел білка

тато вмер
і я стала
дуже дитиною

плачу сама замість себе
сміюся сама замість себе
їм сама замість себе
сплю сама замість себе

говорю сама до себе
бавлюся гину говорю

тепер
треба з цим жити

.....

ну а він мені каже що ж є як є
добре що ти вже можеш рости

good sex is simply your job

better to be a wife to Lot
than a daughter

in a week the blue of the bruise will turn green
photosynthesis is when pain grows out of nothing
woman is one of the principal sources of protein

father died
and I became
very much a child

crying for myself
laughing for myself
eating for myself
sleeping for myself

I talk to myself
play perish speak

now
I must live with this

.....

and he says well it is what it is
good thing you're already able to grow

Translated by Oksana Maksymchuk and Max Rosochinsky

Олег Коцарев**Парфумер**

найдешевший дезодорант
виявився найкращим —
пофоркав ним як їжаком
під пахвами
став пахнути
як дівчинка оля в метро в 11 класі
і сам у себе закохався

- - -

складаєш пальці бутоном тюльпана
і пишеш
і питаєш
«ну в чому ж сенс життя?»
так ніби вже знаєш
де ми
і як ми сюди потрапили

Боротьба

Школа давно закрилась,
а дехто і далі
уроки прогулює
й навіть збирається
зневажати
тих, хто прогулювати не схоче,
бо можуть знайтись
і такі.

Oleh Kotsarev**Perfumer**

the cheapest deodorant
turned out to be the best—
I spritzed it like a hedgehog
under my arms
and started to smell
like that girl olia in the metro in 11th grade
and fell in love with myself

- - -

you fold your fingers into the bud of a tulip
and you write
and ask
“well, what’s the meaning of life?”
as if you already know
where we are
and how we got here

Struggle

School is long closed,
but some people are still
playing hookey
and even planning to
disparage
those who don’t want to
'cause maybe they exist
too.

Класну дошку викинули
на пустир
за
за
за-
лізницею,
та є серед нас сентиментальні,
є поміж нас
наполегливі —
таки знайшли її,
щоб рукою непевною
вивести крейдою
«FUCK».

Як гарно все рухається
без причин,
як маріонетки
танцюють,
поперегризавши мотузки,
як і без струму
грають на маракасах
лампочки
національних,
соціальних,
естетичних
і філософських гірлянд!

Остання система,
з якою ще можна боротись —
система каналізації,
та ось ти стоїш і боїшся
бій розпочати,
боїшся підняти кришку —
а раптом
і вона
насправді вже не працює?

The chalkboard was thrown into
the lot
be
be
be
hi
nd
the train tracks
but the sentimental are among us,
among us are
the persistent
who found it
so they could write
in chalk and an uncertain hand
“FUCK.”

Everything moves so nicely
without reason
like marionettes
dancing
after gnawing through their strings,
playing the maracas
that are the currentless
light bulbs of
national,
social,
aesthetic,
and philosophical
garlands!

The last system
that can still be struggled with
is the sewer system,
look, you're standing and afraid
to start the battle
you're afraid to lift the lid—
what if
really
it too has stopped working?

Стіл зранку

п'ята ранку
на тлі зеленого парку
майоріє скатертина біла
сміючись і здіймаючи руки
загрожуючи підняти стіл у повітря

на столі вітер гойдає мініатюрну пластмасову парасольку
мовчки лежить недоїдений мармуровий сир
наче шматок дороги
сонце ранкове впало на сірувату тарілку
білою шинкою
в недопитому
в недобитому
келиху
плаває попіл
імперій? сердець? крил? текстів? цигарок?
а недопалок поряд вдає з себе офіціанта
приховуючи пропалену дірку на скатертині

напівпорожню пляшку накрила холодна обароковлена свічка
напівповну — метелик темно-м'ясного кольору
виделки розкидано ніби мечі після бою
поки ніхто їх іще не зібрав...
хоч зовсім скоро надійде археолог
та поки все на своїх місцях
усерйоз рухається тільки вода в отому фонтані
пролітаючи веселку малу
прикриваючи не дуже помітну скульптуру вдалині
ніби зрізаючи лезом Оккама
і ще людина
у вікні жовтого дому
з порцеляновими очима
яка пише:

«Восьма ранку.
Повільно летить із фонтану вода.
Повільніше, ніж таксі повзе,
В якому з тобою ми їдемо,
Задоволена кам'яна трояндо!»

The Table In Morning

five a.m.
against the background of the green park
a white tablecloth flutters
laughing and raising its hands
threatening to lift the table into the air

the wind rocks a miniature plastic umbrella on the table
the marble cheese sits quietly, untouched
like a piece of road
the morning sun fell on a grayish plate
as white ham
in an undrunk
unfinished
goblet
float ashes
of empires? hearts? wings? texts? cigarettes?
the butt nearby looks like a waiter
covering a burn hole in the tablecloth

a cold, rococo-ed candle tops a half-empty bottle
half-full—a butterfly a dark, meaty color
forks scattered like swords after battle
when no one has yet gathered them...
very soon an archeologist will find them
but for now everything's in its place
seriously only the water in that fountain moves
flying in a small rainbow
obscuring a hard-to-see sculpture in the distance
as if cutting with Occam's razor
there's also a person
in the window of a yellow building
with porcelain eyes
who writes

“Eight a.m.
Water streams slowly from the fountain.
More slowly than the taxi
we're riding in crawls.
You happy stone rose!”

тільки ні восьмої ранку
ні таксі немає
як і кам'яної троянди
є тільки вода що повільно падає
зрізаючи статую
забутого героя сучасного мистецтва

only it's not eight a.m.
and there's no taxi
or stone rose
there's only the water falling slowly
cutting the statue
by a forgotten hero of contemporary art

Translated by Ali Kinsella

Вано Крюгер

Дéвтра

Поліні Лавровій

я розумію, навіщо шампанське і вишні...
проте чому канделябр в кабінеті...?
цей свідок занадто багатьох вже тіней...
проте вогонь на свічах — це нігті на пальцях —
це вогняні чоловічки в очах

зебра вночі — згорнуті промені сонця —
риски чорним по білому
зебра вдень — згорнута темрява ночі —
риски сонцем по чорному

пам'ятаю
вишню в гетьманському саду,
що оббирав я із другом,
спилиали
а
дерево того, **хто взяв кору собі, наче шкіру**
зеленіє і досі

Váno Krueger

Δέντρα

for Paulina Lavrova

the champagne and cherries I get,
but why's there a candelabra in your room?
this witness to already too many shadows...
the flames on candles are nails on fingers—
fiery men in one's eyes

a zebra at night is the furled rays of the sun
stripes of black on white
a zebra in day is the furled darkness of night
stripes of sun on black

I remember
the cherry tree in the Hetman's orchard
that a friend and I picked clean
was cut down
but
the tree of **he who took the bark as his skin**
still grows green

Рельєфи יִשְׂרָאֵל אָרְצָה*Михайлу Григорову*

сонце світить золотими
і жовтими променями
יהוה יהוה יהוה
панцер мокриці
крутись наймудріша з комах крутись
в безодні колодязя неба
ніхто так не хоче щоб ти розгорнулась
як я цього хочу
ніхто так не хоче тебе прочитати —
— сувій твій гірський і небесний —
як я цього хочу
крутись наймудріша з комах крутись
знаєш і свідчиш
день змінює ніч
ніч змінює день
сонце світить золотими
і жовтими променями
місяць — білим і світлим
як кість, з якої все почалося...

руки кедрові татуйовані болем
жуки їх не ранять — бо жили відмерли
багатоніжка оперізує кедрове дерево
шовковим поясом
у неї так багато члеників
у неї так багато ніг
у неї так багато очей
вона така довга що коли б
була цим сувоєм, день не настав...
вона така довга, що їй вже немає чого боятися...
кедр розкривається мокрицею
у нього так багато члеників
у нього так багато ніг
у нього так багато очей
יהוה יהוה יהוה
сонце світить золотими
і жовтими променями
кедри ростуть щоб втекти від коріння —
позбутися тліну землі!

אָרְזִי יִשְׂרָאֵל **Reliefs***for Mykhailo Hryhoriv*

the sun shines in golden
 and yellow rays
 יהוה יהוה יהוה
 shell of the woodlouse
 curl up, you wisest of bugs, curl up
 in the bottomless well of the sky
 no one wants you to unfold
 as much as I do
 no one wants to read you
 —your scroll alpine and celestial—
 as much as I do
 curl up, you wisest of bugs, curl up
 you know and bear witness
 night becomes day
 day becomes night
 the sun shines in golden
 and yellow rays
 the moon in white and silver
 like the bone that started it all...

cedar arms tattooed with pain
 beetles can't wound them for the veins have died
 the silk belt of a centipede engirdles
 the cedar tree
 she has so many segments
 so many legs
 so many eyes
 is so long that if she were
 this scroll, day wouldn't come...
 so long that she no longer has anything to fear
 the cedar unfurls like a woodlouse
 he has so many segments
 so many legs
 so many eyes
 יהוה יהוה יהוה
 the sun shines in golden
 and yellow rays
 cedars grow to escape their roots—
 get rid of the smolder of earth!

марна справа — бо проклята доля дерев!
хоч і здійняті руки їхні в молінні
німому як крик випаленої щойно землі
кедри не квітнуть... квіти кедрові — не-квіти...
ви помрете і впадете насінням...
в польоті зануритесь в землю...
щоб прорости і здійняти знову руки в молінні!
німому як крик випаленої щойно землі...

...куди ж ти ростеш, квітко боса — кедрова не-квітко...?
...крім землі тебе вже ніхто ніде не чекає...

רָאָה רַחֵם אֱלֹהֵינוּ

рельєфи жони — груди, стегна, живіт...
твій наречений і син
забуває про ямку на верхній губі —
там, де торкнувся вогонь...
забуває, що ідеальна форма —
краплина

it's pointless—the fate of trees is cursed!
even though their arms are raised in prayer
to the deaf one like the scream of the just scorched earth
cedars don't flower... cedar flowers are non-flowers...
you will die and fall as seeds
in flight dive into the earth
to grow and again raise your arms in prayer!
to the deaf one like the scream of the just scorched earth

...where are you growing, barefoot flower, cedar non-flower...?
...besides the earth, no one waits for you anywhere...

אָרְזֵי יִשְׂרָאֵל

reliefs of a woman—breasts, thighs, belly...
your betrothed and son
forgets about the dimple on your upper lip —
where the fire has touched you...
forgets that the ideal form is
a drop

Медитація тибетського лами

— ...что касается творца этого мира,
то я с ним довольно коротко знаком.
— Вот как?
— Да-с. Его зовут Григорий Котовский, он живёт в Париже,
и, судя по тому, что мы видим за окнами
вашей замечательной машины,
он продолжает злоупотреблять кокаином.

Виктор Пелевин

Лаврентій Берія, тибетський чернець,
На чолі його — зморшки, мов промені сонця,
Що щедро дарують і світло, й тепло.
Лаврентій Берія, тибетський чернець,
Медитує,
Й у медитації
Бачить шамана традиції бон,
Що гладить шипи на шкірі змії,
Шаман ніжно пестить змію, він гладить її із любов'ю,
Змія відчуває всю ніжність шамана і платить йому
Розумінням.

Лаврентій Берія, тибетський чернець,
Нерухомо сидить,
Й не поворухнуться зморшки
На його обличчі:
Він медитує.
Й у медитації
Бачить, як змії
Сплітаються в пристрасті,
Під не менш пристрастні крики шамана,
Який виголошує слова і молитви.
Змії із крилами, змії окрилені пристрастю,
Змії утворюють кадуцей — жезл посланців,
І відчиняють ворота
Між злом і добром, пеклом і раєм, знанням й незнанням
Під пристрастні звуки молитви шамана.

Meditation of a Tibetan Lama

*“But as for the creator of this world,
I am rather briefly acquainted with him.”*

“And how’s that?”

*“Oh, yes. His name is Grigory Kotovsky and he lives in Paris,
and judging from everything that we can see through the windows
of your remarkable automobile, he is still using cocaine.”*

Victor Pelevin, *Buddha’s Little Finger*

Lavrentiy Beria, Tibetan monk,
Wrinkles on his forehead like rays of the sun,
That generously give off light and warmth.
Lavrentiy Beria, Tibetan monk,
Meditates,
And in meditation
Sees a shaman of the Bon tradition,
Stroking the barbs on a snake’s skin,
The shaman gently pets the snake, he strokes it with love,
The snake feels all the shaman’s gentleness and pays him with
Understanding.

Lavrentiy Beria, Tibetan monk,
Sits motionless,
And the wrinkles will not move
On his face:
He mediates.
And in meditation
He sees snakes
Entangled in passion,
To the no less passionate shouts of the shaman,
Who is delivering the words and prayers.
Snakes with wings, snakes winged with passion,
The snakes form a caduceus—the staff of messengers,
And open the gates
Between good and evil, heaven and hell, ignorance and knowledge
To the passionate sounds of the shaman’s prayer.

Лаврентій Берія, тибетський чернець,
Медитує,
Й у медитації
Він стоїть перед прямокутним і чорним проваллям —
— воротами пекла —
За спиною кохання,
Чиї очі зав'язані і зв'язані руки.
Лаврентій Берія
Підносить руку із маузером
До потилиці бранки, просто до ямки,
Що підступно сховалась в волоссі.
Маузер ніжно цілує бранку у ямку,
Її тіло здригається і безгучно падає в яму.

Лаврентій Берія, вже лама тибетський,
Ніжністю світяться його зморшки
Лагідно поблискують скельця пенсне
Лаврентій Берія, лама тибетський
Усміхається:
Він
Нарешті
Звільнився.

Lavrentiy Beria, Tibetan monk,
Meditates
And in meditation
He stands before a rectangle and a black chasm—
the gates of hell—
Love is behind him,
Its eyes covered and its hands tied.
Lavrentiy Beria
Lifts his hand with the Mauser
To the captive's nape, to the dimple
That cunningly hid in her hair.
The Mauser tenderly kisses the captive in her dimple
Her body trembles and noiselessly falls in the pit.

Lavrentiy Beria, now a Tibetan lama,
His wrinkles glow with tenderness
The lenses of his pince-nez glisten delicately
Lavrentiy Beria, Tibetan lama,
Smiles:
He's
Finally
Free.

Translated by Ali Kinsella

Галина Крук**Вікно можливостей**

що ж це за світ такий,
де кожен може видавати себе за когось іншого,
назватися чужим іменем,
вести інстаграм "щасливої людини",
"успішної жінки", яка все встигає
або ніколи не повертається з екзотичних країн,
не ходить до праці, не робить нічого важкого
нічого важливого, крім себе самої
що ж це за світ такий,
де нас вчить жити кожен, кому вдалося сьогодні
вийти сухим із води, опинитися в потрібному місці
обігнати тебе на повороті, доки ти поступався місцем,
давав дорогу слабшому,
- і хто з нас тепер слабак? — підморгує хитро
що ж це за світ такий,
де ніхто ніколи не знає, що з ним трапиться завтра,
де ніяке знання не дає гарантій, що воно навіщось потрібне,
де кожна потреба така ж тимчасова, як і все решта
у напівпорожньому останньому трамваї
троє підпилих чоловіків під тридцять обговорюють новину,
що в місті відкрилося ще одне "вікно життя"
один каже: бог в поміч малоліткам, хоч вони і дури
другий заперечує: всі ми діти господні,
навіть такі придурки, як ти, Вася,
третій хоче вийти на наступній:
пацани, не списуйте все на бога,
одне із них — точно моє, треба вернутися, забрати...
ті не пускають. виривається, плаче.
коли відчиняються одразу всі двері —
значить це кінцева, виходьте, люди...
і ти виходь, що завтра забудеш про свої п'яні пориви,
і я виходжу, що світ мене не хоче більше ловити,
як я не піддаюся, як я не піддаюся

Halyna Kruk

A Window of Possibilities

what kind of world is this,
where anyone can masquerade as someone else,
be called by another name,
post on instagram as “a happy person,”
“a successful woman,” “extremely accomplished,”
always in an exotic place,
never has to go to work or do anything difficult
or important other than for herself,
what kind of world is this,
where we can learn from anyone, able to emerge
dry from the water today, in the right place
overtaking you at that critical moment when you held back,
making way for a weaker person,
and which of us is now weak? — she winks cleverly
what kind of world is this where no one ever knows, what will happen to
them tomorrow,
where knowledge is not guaranteed to be of use,
where every need is fleeting, just like everything else
in the last half empty tram car
three drunk men under thirty discuss the news,
that in the city another “window on life” opened
one says: god will help the young, even though they are naive
the second one argues: we are all children of god,
even jerks like you, Vasya,
the third one wants to get off at the next stop:
guys, don’t attribute everything to god
one is certainly mine, we need to return, bring him back...
they restrain him, he breaks free, cries.
when all the doors open at once
it means they are at the last stop, get off, ladies and gentlemen...
and you exit, for tomorrow you’ll forget about your drunk impulses,
and I exit, for the world no longer tries to capture me,
I do not surrender, do not surrender

самість

стояла така спека,
що навіть прохолодність у стосунках була як благо
перш ніж відійти, літо вичавлювало з нас останні соки
переплавляло в щось інше, не обов'язково краще
це тіло не викликає в мене більше довіри,
але ніхто мені його не замінить, тіло як тіло
іноді світ обмежується крисами капелюха від сонця,
западиною між грудей, колінами на горизонті
я тебе не бачу, тіло моє, я фокусуюся далі,
де лінія моря ледь заламується по краях,
як закоплені губи, нагадуючи, що земля кругла
є речі, в які треба вірити, навіть якщо сам не досвідчиш:
фізика твердого і порожнистого тіла,
механіка внутрішнього руху вгору, оптика просвітлень.
ще жодного літа ми не прочитали усього списку літератури,
завжди щось виявляється зайвим, застарілим, не смакує.
останній цвіркун літа знаходить у мені першу глибоку зморшку
і там залягає назавжди
високочастотним звуком, від якого нема де схватись
тіло моє любе, ми пройшли критичну точку,
ми рухаємося в напрямку щораз більшого дискомфорту:
безглузде диско на пляжі, набридливі крики чужих дітей,
колючий пісок під купальником,
море б'ється об заклад,
що ми більше не повернемося сюди ніколи
такими самими ніколи такими самими

the self

there was such a heat wave,
that even the cooling off of relationships was like a blessing
more than moving on, summer squeezed the last juices from us
melted them into something else, not necessarily better
I don't trust my body anymore,
but nothing will replace it for me, a body is a body
sometimes the world is limited by the rims of a sunhat,
the crevice between breasts, knees on the horizon
I don't see you, my body, my focus is out into the distance,
where the line of the sea almost breaks at the edges,
like pursed lips, reminding us that the earth is round
there are things, which you have to believe in, even if you have not
experienced them:
the physics and hollowness of the body,
the mechanics of an inner movement upward, the optics of enlightenment.
there still has not been a summer when we have read the whole list of
literature,
something always seemed unnecessary, too old, not to our liking
the last cricket of summer finds my first wrinkle
and lodges there forever
with a high frequency sound, from which there is nowhere to hide
my dear body, we have passed a critical point,
we are moving in the direction of even greater discomfort:
senseless disco on the beach, endless shouting of someone's children
prickly sand underneath my swimsuit,
the sea beats and bets
that we won't ever come back here
the same never the same

сіра зона

того літа, коли в ньому знайшли осине гніздо,
і кожен, кому не лінь, тикав туди палкою і тікав,
батькова стара куртка, повішена на гвіздок
клатала йому на плече свій важкий рукав —
підбадьорювала, як могла.

тої осені, коли призахідне сонце підпалило сусідський дім,
і ніхто, крім нього, не побіг гасити, куди вони всі пішли?
він зрозумів, що завалений горизонт подій
не дає йому бачити світло, але воно десь там, де розходяться шви
б'є в одну точку і б'є,

тої зими, коли в здичавілих собачих очах він перестав
виглядати людиною, забув розрізняти ніч і день, збайдужів
до усього, грівся об теплу чужу кров, така ставка
щоб вижити, природа бере гору над горою людей,
знаходив, ховав

тої весни, коли війна закінчилася, відстріляли диких тварин,
розібрали завали, деякі населені пункти перенесли
на порожні нові місця, ніхто не знав, що за один
ходить у батьковій куртці, говорить в садах до віцілілих слив,
і сливи йому відповідають

gray zone

that summer, when we found a hornet's nest,
and everyone, who wasn't lazy, poked at it with a stick and ran away,
father's old coat, hung on a nail
put its heavy sleeve on his shoulder,
encouraging him as much as it could.

that fall when the sun set fire to the neighboring building,
and no one, except him, ran to put it out, where did they all go?
he understood, that the overwhelming events on the horizon
preventing him from seeing the light, where the seams come undone
pounding and pounding at a single point.

that winter, when in the eyes of wild dogs he stopped
looking like a person, he forgot how to differentiate night and day, turned
totally apathetic
warmed himself against a stranger's blood
just to survive, nature took mounds and mounds of people,
found them, hid them

that spring, when the war ended, they shot the rest of the wild animals,
dismantled the mounds, transferred some inhabited sections
to new empty cities, no one knew who
walked in father's coat, who spoke to the surviving plums in the orchards
and the answers that they gave

Translated by Olena Jennings

Мирослав Лаюк**гарні дерева**

коли померла віслава шимборська
мій сусід через паркан
почав виходити в сад і казати:
дерева дерева які ви всі гарні — такі гарні
що неможливо вибрати на котрім із вас вішатися

він звісно не знав хто така шимборська
а якби я йому сказав це ім'я
він би старий точно перепитав:
хто-хто — наталя цімборська?

та вішайся вже нарешті! —
з часом почала кричати йому зла дружина
котра колись позичила у нас п'ять мішків цементу
і досі не віддала
(а ще її покійний батько у війну допомагав фашистам!)

а чоловік відповідав: ці дерева такі гарні
що неможливо вибрати на котрім із них вішатися —
зрештою одного дня повісилася сусідка
на вербі

—

ну добре: я трохи перегнув
не повісилася — померла своєю смертю
але п'ять мішків цементу
так і не віддала

Myroslav Laiuk**pretty trees**

when wislawa szymborska died
my neighbor across the fence
started going out into the garden saying
trees trees you're all very pretty — so pretty
that I can't tell which one I want to hang myself from

he of course didn't know who szymborska was
and if I said the name to him
the old man would ask
who now — natalya tsymborska?

just hang yourself already!
his angry wife started saying after a time
she's the one who borrowed five bags of cement from us
and still hasn't given them back
(and her late grandfather helped the fascists in the war!)

the husband answered: these trees are so pretty
that I can't tell which one I want to hang myself from —
then one day his wife hanged herself
from the willow

—

well okay: I exaggerated
she didn't hang herself — she died of natural causes
but still never gave us
those five bags of cement

зупинка

ця дошка яка тепер чорна
була колись без сумніву білою
на неї сідали сотні людей
на цю структурну частину лавки й автобусної зупинки

на цій засмальцьованій дошці
видряпані матюки
хто і коли тут був
хто в цій місцині блядь
і навіть додані їхні номери телефонів
але головне — це розклад руху
і кому це треба — питаєш хто в цьому винен

навколо же живуть чисті виховані люди
вони ніколи не запізняються на автобус
бо точно знають розклад

яблунівський о 7:30 косівський зелений о 7:45
косівський білий о 9:00 верховинський між 8:25 і 8:40
київський коло 9:00 але він може не зупинитися
усі приходять рівно вчасно на зупинку
аби не заходити всередину де завжди загиджено

громада навіть недавно відшліфувала дошку до білизни
але вона знову чорна вона мусить бути чорною
аби білим проступали надписи
аби завжди кожен міг знати розклад руху
то не для місцевих які й так знають
і всередину ніколи не заходять
то для таких як ми
проїжджих приїжджих від'їжджих

котрі сидять усередині цієї загидженої зупинки
і не чують смороду
котрі ловлять дух часу
і не чують смороду

the stop

this board that's black now
doubtless used to be white
hundreds of people sat on it
on this structural part of the bench and the bus stop

on this greasy board
with swearwords scratched in
who was here and when
who's the whore in this village
and even their phone numbers
but the main thing is the bus schedule
and to whoever needs it — ask who's to blame here

clean, well-groomed people still live around here
they're never late to the bus
because they know the schedule

to yabluniv at 7:30 green to kosiv at 7:45
white to kosiv at 9:00 to verkhovyna between 8:25 and 8:40
to kyiv around 9:00 but it might not stop here
everyone gets to the stop right on time
so they don't have to go inside where it's always filthy

the community even washed the boards till they were white recently
but now it's black again it has to be black
so the signs show through white
so everyone can know the schedule
that's not for the locals who know anyway
and don't even go inside the stop
that's for people like us
passing through settling in setting out

who sit inside the filthy stop
and don't smell the stench
who get the zeitgeist
and don't smell its stench

сніг землі і сніг неба

коли померла прабаба корнелія
випав сніг такий що діватися було нікуди
хіба ходити з заплющеними очима

вона стояла над піччю варила бульйон
і щойно згорнулася куряча кров — прабаба упала
а потім пішов сніг

жінки шепталися про те як корнелія виходила надвір
і — сонячно чи хмарно — проклинала погоду
голосно на всі горби

і коли чоловіки до цвинтаря розчистили дорогу
то обернулися назад і зрозуміли
що нічого не розчистили
бо ішов не тільки сніг неба
а й сніг землі

але це таке — буває
головне — казав дід петро її син —
що сніг із того часу не зупинявся —
він кожного дня і кожної ночі йде — а ми й не помічаємо

а я питав: як це не зупинився —
глянь у вікно там же літо
а він відповідав: і нащо ти до школи ходиш?!
нічого ти не розумієш
байстре

ground snow and sky snow

when great grandmother kornelia died
a snow fell that hid everything
like you were walking around with closed eyes

she stood over the stove and made broth
and just when the chicken blood clotted, great grandmother fell
and then the snow came

the women whispered about how kornelia went outside
and — rain or shine — cursed the weather
loud echoing over the hills

and when the men cleared a path to the cemetery
they looked back and realized
that they hadn't cleared a thing
because not only sky snow was falling
but also ground snow

but that's nothing — it happens
the main thing — said old man petro why was her son —
is that the snow hadn't stopped since that time
it falls every day and every night and we don't notice it

I asked how it hadn't stopped
look out the window, it's summer
and he answered: why do you go to school?
you don't get anything
bastard

Translated by Anand Dibble

Оксана Луцишина

* * *

молоді тоні моррісон і енджела девіс
крокують (здається) мангеттеном
крокують вперед у щасливіші часи
коли визволять жінок
коли визволять робітників
коли хоч кого-небудь визволять
недарма одна з них вивчає діалектику визволення
а інша питає —
Господи що це за жертва така що це за жертва
коли пам'ятають що ти чорна але забули що ти — кохана?

це сімдесят четвертий рік
це рік під назвою майже три чверті
це рік коли люди ще не втомлювалися вірити
це рік мого народження у зовсім іншій країні
у тій де енджела каже — хай живе великий лєнін
у тій де ніхто не чув про тоні моррісон
де ніхто не уявляє собі цього співу дітей води —
ми зберемося біля ріки, Господи
що плине до Твого престолу

молоді тоні моррісон і енджела девіс
молоді на цій світлині молодші за мене
і хоробріші
світ довкола них теж молодий
як то і буває у еру титанів —
молодий і лютий

сімдесят четвертий — це століття без серпика
це залізний вік це рік крові яка стає іржею
рік іржі яка стає кров'ю
це рік початку часу
який каже мені: а тепер розплющуй очі

Oksana Lutsyshyna

* * *

young toni morrison and angela davis
walk (it seems) across manhattan
walk ahead to happier times
when women are freed
when workers are freed
when at least someone is freed
it isn't in vain that one of them learns the dialectics of freedom
and the other asks —
Lord what kind of sacrifice is this what kind of sacrifice
when they rememeber that you are black but forget that you are beloved?

It's '74

a year that is almost three quarters of the century
a year when people weren't yet tired of believing
the year of my birth in a whole different country
one in which angela says — let the great lenin live
one in which no one has heard of toni morrison
and no one imagines the songs of the children of the water—
we shall gather at the river, Lord
which flows to Your throne

young toni morrison and angela davis
young in this photo younger than me
and braver
the world around them is also young
the way it often is in the era of titans —
young and cruel

'74 is a century without a sickle
it is an iron age a year of blood which turns into rust
a year of rust which turns into blood
it is the year of the beginning of time
which says to me: and now open your eyes

і ось починаються останні дні наче останні дні
втілення, і ти кажеш — Господи навіть люди можуть повернути ріку —
то невже Ти не Можеш?

починаються останні дні і все виглядає як втрата — сонце
з вікна, кіт на підлозі, віршовані рядки переламані
анжамбеманами, спека
зависла над містом якого ти не знаєш
і вже і не визнаєш

треба писати, думаєш, адже незакінченою
залишилася історія про ту жінку із середніх віків
про чуму яку ти носила у собі задовго до цієї чуми
задовго до всього

у тому часі або у тому безчассі жінка танцює
танець-реверс
це як повертатися до витоків власного зору —
рано чи пізно опиняєшся спершу у темряві а тоді у світлі
пронизуєш і пронизуєш чийсь дерева

* * *

and so the last days begin as if they are the last days
of embodiment, and you say — Lord even people can change a river's course —
so how is it possible that You can't?

the last days begin and everything appears as a loss — sun
through the window, cat on the floor, lines of the poetry that are broken
by enjambment, a heat wave
hangs above a city you don't know
and will never know

you need to write, you think, since the story
is unfinished about that woman from the middle ages
about the plague you carried inside too long up to this plague
too long for everything

in that time or in that timelessness a woman dances
a dance in reverse
that is how you return to the source of your own sight —
sooner or later you'll end up first in darkness and then in light
that pierces and pierces someone's trees

* * *

...а там далі починається така кімната де нема віршів
а за нею іще одна
повороти, підземні переходи, тунелі
під тунелями і під іншими переходами
і ти знаєш що це теж дорога якою можна іти
яка повзе вниз і вниз
аж поки ти розумієш що тепер ти під не тільки під землею
але і під морем
і ось воно б'є собою десь там на поверхні
десь воно ударає в пісок у камінь у сушу
десь воно ззивається нагорі усіма своїми клітинами
мов міфічний дракон
піднімає голову і сичить

яка мала плита відділяє тебе від нього,
чому вона досі не трісла? скільки
має часу пройти щоб сягнути від цього моря до іншого
до того що замкнуте у півколо континенту,
влите малими затоками
у мокру землю з якої ростуть мангрові дерева?..
це твоя кругосвітня подорож зрізаним колом
меншим за коло землі

...І ось ти приходиш у точку темряви
і нарешті чуєш його, море,
намацуюєш вологі стіни і наслухаєш його ваготи —
тут, на такій глибині, немає ніяких хвиль,
але у тріщинку у плиті затікає вода
і рухається до тебе як звук, як світло
як звук, як світло
як світло

* * *

...and further there is a room where there aren't any poems
and beyond that there is another room
turns, underground passages, tunnels
below tunnels and below other passages
and you know that this is also a road that you can take
which slopes down and down
until you understand that now you are not only beneath the earth
but also beneath the sea
and its waves crash somewhere on the surface
somewhere the sea strikes sand, stone, and land
somewhere it billows up with every cell
like a mythical dragon
it lifts its head and hisses

what thin slab separates you from it,
why didn't it crack yet? how much
time does it take for you to go from this sea to another
to the one that is locked in the semicircle of a continent,
poured into small bays
into the wet earth from which mangrove trees grow?..
this is your around the world trip of a sliced-off circle
smaller than the circle of the earth

...And so you arrive at the point of the darkness
and finally you hear it, the sea,
you grope the moist walls and listen to its weight —
here, at this depth, there are no waves,
but through a small crack in the slab water leaks in
and moves to you like sound, like light,
like sound, like light
like light

хто за мене, питаєш
хто за мене? — ось це дерево,
хіба воно може бути проти тебе?
хіба дерева бувають проти людей?

цілий парк дерев
цілий ліс, якщо хочеш — і всі за тебе
кожнісіньке

а кіт? хіба кіт проти тебе?
ні, кіт за тебе
і цей кіт і всі на світі коти
всі — за тебе, всі — твоя армія
стрункі, жовтоокі

а боги? твої і чужі — і всі на світі?
хіба їм для тебе щось шкода?
та нічого не шкода, звісно,
вони за тебе,
як би це вони були — проти?

а той учитель що сказав — думка може все?
як його — зараз згадаю — Свами Вішнудевананда?
він що — проти тебе?
ото став би він витратити час! звісно,
він за тебе
за тебе

а море? що — думаєш, море проти тебе?
всі його хвилі і камінці і піщинки
видимі і невидимі
всі за тебе, не сумнівайся
щодня і щохвилини
чуєш — море шумить?
це воно каже тобі: я
за тебе
за тебе

* * *

who is on my side, you ask
who is on my side? — this tree here,
as if it could be against you?
as if trees could be against people?

a whole park of trees
a whole forest, you could say — and all are on your side
all of them

and the cat? is the cat against you?
no, the cat is on your side
this cat and all the world's cats
all — on your side, all — your army
nimble, yellow-eyed

and gods? yours and others — and everyone in the world?
wouldn't they help you?
of course, they would
they are on your side
how could they be — against you?

and that teacher that said — thoughts are everything?
what's his name — Swami Vishnudevananda
is he — against you?
why waste your time! of course,
he is on your side
on your side

and the sea? what — you think, the sea is against you?
all its waves and pebbles and beaches
visible and invisible
everything is for you, don't doubt it
everyday and every minute
do you hear — the sea roars?
it says to you: I
am on your side
on your side

а музика? котра з нот — проти тебе?
котра із мелодій?
Моцарт? репери? піаністи?
Академія Бізантіна? Пол Маккартні?
та ні, ну що ти
всі за тебе
за тебе

і немає нікого проти
і ніколи не буде
а тому люби, люби далі
не бійся

and music? which of the notes are against you?
which of the melodies?
Mozart? rappers? pianists?
The Accademia Bizantina? Paul McCartney?
no, what are you thinking
everyone is on your side
on your side

and there is no one against you
and there will never be
and so love, keep on loving
don't be afraid

Translated by Olena Jennings

Серго Муштатов**точная вещь революции**

ручей — быстрый бинт
покажи это место укола
мочку
через которую вылечат
ребро ладони
через колено шею

перегнёт
недолёт рукавицы ежовой:
*«вот ещё один дом
как игла или шурф
как разбег с длинной верёвкой
без змея бумажного»*

не связан как прутья метлы
корпией фильма
отдельные ветки живые
блокнот для полёта
(капля за каплей)

сам полёт

море за морем

Sergo Mushtatov

the exact thing of revolution

a stream—a brisk bandage
show me the injection site
an ear lobe
though which they will cure
the rib of the palm
through the knee the neck

it goes too far
an undershoot by the iron fist
*“here’s one more house
like a needle or a mine shaft
like launching a long rope
without a kite”*

not bound like broom bristles
with linty film
individual living branches
a notebook for a journey
(drop by drop)

the journey itself

sea by sea

деревянная кровь 2 (*vers.*

или

вместо семейных портретов — бухты с телом танцора
с тремя гвоздями с обмоткой

с утра — утро

из детской стены выступает доска для прыжков
в незримый бассейн из мебели — пульс

+ миска с вареньем из мелких плодов из усилий
+ несколько книг о приливах + карандаш

человек как рейс (без ярма ермака) для записок
язык певицы с подробным потопом
разбух до размеров сада на зиму заготовка корон
солнц

(

или

назваться большим пальцем ноги на холод
пробовать спусковое озеро
растворимым письмом в государство сапог)

в порту твой внутренний бегун : “не покажет
кардиограмма что я не сердце не тело
только наблюдаю за ним...”

в шлюпке распухшей анпакты с мотками струй
приём внутрь на почтовой марке канады
чёрные дети садят негатив снеговика за борт
за краевид титров

(

теле-полоски-тату на всех каналах чёрного) ящика
гид по ремонту хвойных повторов
обут в кирпичи вместо валенок взял меня
ёлочным шаром примерил куда припиздюлить

wooden blood 2 (vers.

or

instead of family portraits — a coil with the body of a dancer
with three clusters winding

from morning — morning

a springboard juts from the children's wall
to the invisible pool from the furniture — a pulse

+ a bowl of jam from fine fruit *from effort*
+ a few books on rising tides + a pencil

man is like a flight (*without the yolk of yermak*) for notes
the tongue of a soprano with a deliberate flood
swells to the size of an orchard *a stash of sun crowns*
for winter

(

or

to call yourself “a big toe” for the cold
to try the drained lake
with a soluble letter to the government boot

at the port your inner runner: “*won't show*
the cardiogram *that I am not heart* *not body*
I just look after them...”

in the inflatable boat unplugged with skeins of spurts
taking by mouth on the postage stamp of canada
black children plant the negative of a snowman overboard
beyond the edge of subtitles

(

tele-striped-tattoo *on all the channels* of a black) box
a guide for repairs of coniferous replays
shod in brick instead of *valenki* took me
as a christmas ball tried to screw on

в протоптанном воздухе в населённом пункте
будто наволю выпущен шланг пожарный
под сильным напором

перевод на язык лонжеронов с языка посадок

(как теракт потерять)
с именем ультракоротким сплюнуть лингам
на дорогу

(

саженцы моря с разбега

in the trodden air in the populated dotted line
as if a fire hose is on the loose released
under strong pressure

translation in the language of a wing from the language of a landing

(as if the terrorist act would be lost)

with an ultrashort name spits a lingam
on the street

(

seedlings of the sea take a running start

**надувні пікселі (коло-качка-прикордонник
ковадло скапи та інш.) прямують на пів<...>захід
данте лишає валізу лімбів в камерах слова**

(пазли до М.Я.)¹

між розмовником зябер та хмарой троянд часу сплав
усмішки пса з відкритим листом без пілота ока міст

між підземним серцем та стежкою з музею світла
водоспади в обіймах титри (тут) видих-підручник
губиться на снігу намір-крапля вщент рух орбіт на зрізах
пнів скло губиться варта в небі прямостоячем: *«завжди*

початок» зараз деревам не має потреби в зубах літер

спора (станом на завтра) човен та берег (доцентровий)
з безлюдним повітрям без каменю дах ціль-чоло та праща
між кожним ранком та морем ось він ковток-політ новий
навпомацки лімфа нотує сходи джерел: *«далі буде*

разом» (дихає глибоко мотанка після парт перегорнутих
лінз в солі вітер хребет А творець — вперед в карпати!)²

¹ *Мирославу Ягоді присвячується.*

² *Твори не потребують суфлера. В галереї “Три крапки”, що існувала у Львові за адресою вул. І. Франка (між 38 та 40 буд.) (кін. 80-х та поч. 90-х) був випадок, коли відкриття імпрези трафилося за відсутністю Автора, бо вирішив собі спокійно поїхати в гори.*

**inflatable pixels (circle-duck-border guard
anvil icicles and others) they head nor — sou <...> west
dante leaves a suitcase of rings in the chambers of the word**

(puzzles to M. Y.)¹

amidst the phrase-book of gills and rose cloud of time is situated a floating
dog's smile with an open letter missing the pilot's eye of the city

amidst the underground heart and the path from the museum of light
waterfalls in embraces captions (here) a textbook on exhalation
is completely lost on the snow the intention-droplet the movement of orbits
on bisections

of stumps the glass fades the guard in the straight standing sky: "*always*

the beginning" now the trees don't need the teeth of disputing

letters (according to the situation tomorrow) the boat and shore (centripidal)
with deserted air without stone a roof a target-brow and a sling shot
between every morning and the sea here it is a new gulp-flight
groping a lymph that notes the shoots of springs "*will be*

together" (a ragdoll breathes deeply after turned school-desks
lenses in salt the wind a ridge And the creator — forward to the
Carpathians!)²

Translated by Grace Mahoney

¹ Dedicated to Myroslav Yahoda.

² Art works do not require a prompter. In the gallery "Three Points" that existed in Lviv on Ivan Franko street (between buildings 38 and 40) (from the late-80s to the early-90s) there was an incident when an event opening miraculously went off in the absence of the Author, because he had quietly decided to go to the mountains.

Лесик Панасюк**Грудень**

Чому чи радше куди ми тікаємо з цієї постійної зими

Коло на снігу накреслене циркулем прив'язаного пса
чорне мов записана на легенях курця ідеологічно неправильна музика
джаз на кістках
сірі звуки собачого кашлю не дають розібрати слова

Старенька кричить у слухавку крізь роки
повільно ступає по снігу мелодією що рівновагу тримає на голці
грамофона
вчепилася за розмову наче за порятунок
сліди її на снігу пунктирами для відрізу

Бездомні намагаються танцювати під цей ламаний ритм ранкової
вулиці
бездомні сьогодні гуляють у нашому одязі
як личать їм наші вбрання і розкидані рухи в повітрі

Рухи розкидані у повітрі
коло накреслене на снігу
пунктир слідів на снігу
музика між голкою втечі і темною борозною зими
вдаємо що танцюємо
вирізаємо фрази з контексту
вириваємо місцини з ландшафту
вдихаємо музику поки шворка закручується навколо стовпа

Усі наші зусилля врешті притискають нас паруючими обличчями
до бетонного пальця що затуляє собою останнє слово
яке можемо використати проти себе

Lesyk Panasiuk

December

Why or rather where are we running out of this constant winter

A circle etched in the snow with the draughtsman's compass of a chained
dog
black as ideologically incorrect music recorded on the lungs of a smoker
jazz on bones
you can't make out the words over the gray sounds of the dog's cough

An old woman yells into the receiver through years
stepping slowly through the snow she is a melody balancing on a
gramophone needle
she clings to the conversation like a lifeline
her tracks in the snow make dotted lines to cut along

Homeless people try dancing to the ruptured rhythm of this morning street
homeless people today stroll about in our clothes
how well our garments and movements scattered on the winds suit them

Scattered movements on the winds
in the snow the circle etched
in the snow the tracks a dotted line
music between the needle of escape and the dark groove of winter
we pretend we're dancing
we cut phrases out of context
we take places out of the landscape
we breathe in music while the leash wraps around the pole

All our straining merely presses our steaming faces against
the concrete finger that obscures the last word
that we might use against ourselves

Поки вслухаюся в запах тепла

Що стається з вірою коли закривають останню церкву
що стається зі світлом яке завжди було всередині
чи починають горіти яскравіше вивіски пабів і барів
чи починають довше працювати ломбарди і секонд-хенди

Вечірні ліхтарі вугільного терміналу забруднюють річку світлом
вода в масних і блискучих плямах наче серветка після вечері
ніхто не зауважив написані слова
літери розпливаються мов у тихій постійній молитві

Настільна лампа схилилася монахиною над моїм столом
обличчя її таке чисте що сліпить очі
і поки вслухаюся в запах тепла
хтось перелазить паркан
підсвічує ліхтариком телефона
і пише на стіні церкви
тут був Ісус

Порожній футляр

Навіть космонавти помирають
і їхні душі прибиває до землі наче тіла п'яниць

Тепер не піднятихся у космос
а лежати всередині футляра від контрабаса
котрий чорною дірою затягує в себе концертні зали із пустками
вільних місць

Музика викорчувана із тіла ночі
вирвана ніби кістка
яка виблискує вією біля ока собачої буди

Але сьогодні не почувеш гарчання
яке б вишукувало на спині найменшу струну
музику вкрадено
кроки солдатів збиваються з ритму
вулики церков сьогодні без бджіл
цвіркуни мовчать
співачи застуджені
тільки десь за склом ілюмінатора пролітає самотній контрабас

Whilst I Listen Hard to the Scent of Warmth

What happens to faith when they close the last church
what happens to the light that was always inside
do the signs in front of bars and clubs really shine brighter
do pawn shops and thrift stores really stay open longer

At night the lights of the coal terminal sully the river with their glow
the water shines with oily splotches like a napkin after dinner
nobody noticed the words written there
the letters blur like a murmur of permanent prayer

The lamp bent over my desk like a nun
her face so pure it blinds your eyes
and whilst I listen hard to the scent of warmth
someone hops over the fence
using their phone as a flashlight
and writes on the wall of the church
Jesus was here

An Empty Case

Even astronauts die
and their souls are hammered to the earth like the bodies of drunks

There's no more going up in space
but you can lie down inside a case for a double bass
a black hole that sucks in concert halls with the void of vacant seats

Music uprooted from the body of the night
ripped out as if it were a bone
that glimmers like a lash by the eye of a doghouse

But there could be no growling today
to touch the tiniest string on your back
the music has been stolen
the footfalls of soldiers are out of rhythm
today the honeycombs of churches are without bees
the crickets are silent
the singers have come down with colds
there's just a lonely double bass flying past the viewport

Translated by Isaac Stackhouse Wheeler and Reilly Costigan-Humes

Антон Полунін**огидний масш померти**

часом воно солодке як димний порох
сум і пурпур
я роблюся високим
я клей-трава
гупаю в стелю
гепаюсь на матрац
солодкі мухи на підвіконні
рідини в блідих животах
огорнутих лакмусовим папером
живі
татата
напишу як відпустить
четвертого
дня вони глянули горі
і стали боятись
не бійтесь сказав
найкращий

фло 2

світ змінюється поки ти їблуеш
жертвний лій
щасливий квиток в ротівій
в кондитерськїм небї оплавленї завитки
гільгамеш гине мов гамлет
біля води
перекреслений горизонтом

інший

сєладор принц мокрих земель
заносить квітковий меч
пилوک золотий нерухомить повітря
пелюстки летять
голубі пломеніє
плащ із декстрози і суму
виродок викреслений з вікна
змінюється
ти натискаєш skip

Anton Polunin**ugly you have to die**

sometimes it's sweet like gunpowder
sadness and purple
I make myself tall
I'm glue-grass
I slam into the ceiling
fall on the mattress
sweet flies on the windowsill
liquids in pale bellies
wrapped in litmus paper
are alive
dadada
I'll write when it lets go
on the fourth
day they looked up
and began to fear
don't fear said
the best

flo 2

the world changes while you're fucking around
sacrificial tallow
a lucky ticket in the oral cavity
melted curlicues in the candy sky
gilgamesh dies like hamlet
near the water
crossed by the horizon

another

celador prince of wet lands
draws his flower sword
the golden pollen immobilizes the air
blue petals fly
a trenchcoat
of dextrose and sadness flames up
a monster crossed out of the window
changes
you press skip

бідерма

ковток провалюється повітряні пухирі
підпирають льодяну амальгаму
мга щидиться крізь підлогу
четверта ранку двійник
відчиняє своїм ключем
і не знявши чобіт
відключається долілиць на дивані
стягуєш з нього свій
пуховик мокрий від мокрого
снігу знімаєш пропахлий
улюбленим одеколоном шарф
намотуєш на кулак мов
ланцюг
допельгангер стогне крізь сон
як це роблять усі
чия душа знаходиться ззовні
кімнату наповнює алкогольний туман
повітряні пухирі
закорковують батареї
спітнілий і синій у
рідкокристалічним світінні
і вервах диму
втикаєш в xhamster
святе серце
тягне мене туди куди я не хочу
з любов'ю
антон

bioderma

the gulp bursts the air blisters
buttresses the ice amalgam
mist filters through the floor
at four am a double
opens the door with his key
and not taking off his boots
flops face down onto the sofa
you take your down coat off him
wet from the wet
snow you remove the scarf
scented with your favorite cologne
wrap it around your fist like
a chain
your doppelganger moans in his sleep
just like everyone whose
soul is on the outside does
an alcoholic fog fills the room
air blisters
plug up the radiators
sweaty and blue in
the sparse, crystal light
and ropes of smoke
you zone out on xhamster
a holy heart
pulls me where I don't want to go
with love
anton

в южном крыле

изыди вогнись
огонек беззвучный в руке
шелушащийся лак
меж листьями исписанными
непотребством
если сердце твое разрывается или молчит
вот считалочка
в южном
крыле
флигелек
вальсок
в голове
жестокий
пятый
давай
говорить по слогам
частные трагедии века сорокового
тарашится с экрана черно-бело
сорокооко
чернО
белО
давай говорить о простом
остановимся на
берегу пруда
здесь имею соображение
обрезаться о тростник
молчать минуту
другую
потом еще

in the southern wing

come out bend in
a silent fire in your hand
the varnish flakes
between pages covered in written
obscenities
if your heart breaks or is silent
there's a counting rhyme
in the southern
wing
the ell
a waltz
in your head
the cruel
fifth
come on
talk in syllables
private tragedies of the forties
stare out from the black-and-white screen
a four-eyed
black
white
let's talk about simple things
we'll stay on the
bank of the pond
here I have an idea
to cut myself on the reeds
be quiet a minute
another
and then one more

another angry voice

где авель брат твой каин
расставь запятые
кассиопея зигзит над тобой
микроволновка крушит ожидания
где брат твой каин авель
и что за подкладкой пуховика твоего
может это ключ
нет
может это мышшь
нет
может зародыш безумия
скользкий и розовый
как грейпфрут разрезанный пополам
или ложечка
серебрянная надежда отлипшая от ребра
смещенный центр тяжести
где
да вот же
еще раз
нет
устойство выпавшее из разжатой ладони
загорается голубым
кожа отсюда досюда
да будет воля твоя вообще
но сегодня
давай без этого

another angry voice

where abel is thy brother cain
place the commas
cassiopeia howls above you
the microwave shatters expectations
where is thy brother cain abel
and what's in the lining of your coat
maybe it's a key
no
maybe it's a mouse
no
maybe a germ of madness
slippery and pink
like a grapefruit cut in half
or a spoon
silver hope peeled from a rib
a displaced center of gravity
where
look here
again
no
a device fallen from a clenched palm
lights up blue
skin from here to here
yeah, in general thy will be done
but today
let's go without it

Translated by Ali Kinsella

Ірина Шувалова**ти заслуговуєш на більше**

чому ти думаєш що заслуговуєш на більше

ти а не дівчинка що підскакує на вибоїнах під дощем
на задньому сидінні батьківського мопеда

ти а не дідо з жовтою цигаркою між жовтих зубів
що полоще сорочки в зеленій воді під мостом

ти а не той хто не доживе до понеділка

ти а не серйозний водій автобуса з родимою плямою на щоці
в піджаку з червоною нашивкою

ти а не той хто тре рукавом запотілу шибу автобусне вікно
хто хоче побачити що за нею

ти а не продавчиня квітів

ти а не пес що перебігає автомобільне шосе по діагоналі
пес діагональ якого переривається

ти а не чувак у зеленій куртці

ти — а не всі хто не ти
ти — а не бодай хтось із них

чому ти думаєш що заслуговуєш на більше
коли цьому небові зовсім нема чого дати
коло воно пороздавало все нам — численним —
і тепер дивися: порожнє світиться над містом
як біла емальована миска

часом світло здвигнеться візьметься брижами
як скатерка під якою ховаються діти
мембрана за якою тремтить
чутливе нутро їхнього таємного світу
за якою світ триває завжди —
легкий ворухкий незмінний

Iryna Shuvalova**you deserve more**

why do you think you deserve more

you, not a girl on the back seat of her dad's moped
hopping up and down on the bumpy road in the rain

you, not an old man with a yellow cigarette between yellow teeth
who rinses his shirts in the green water under the bridge

you, not someone who won't live till monday

you, not a solemn bus driver with a birthmark on his cheek
in a jacket with a red armband

you, not the one who wipes the foggy glass of the bus window with his
sleeve to see what's beyond it

you, not the lady selling flowers

you, not the dog who runs diagonally across the highway
the dog whose diagonal gets interrupted

you, not the dude in the green jacket

you — not all those who aren't you
you — not even one of them

why do you think you deserve more
when the sky has nothing else to give
when it has passed everything out to us, the numerous
and now look — it shines empty above the city
like a white enamel bowl

sometimes the light shifts and folds up
like a tablecloth the kids hide under
a membrane that something trembles behind
the sensitive innards of their secret world
where the world lasts forever
airy agile unchanging

чекаєш що гра скінчиться завісу відсунуть а там

але там тільки сіре тане у сірому
тільки світло тане у світлі
там тільки — що це? дивися —
дрібка
ще дрібка

ой сніг

в такому густому тумані

в такому густому тумані
сокира, описавши в повітрі дугу,
не поціляє в дерево,
бо дерево непомітно відступає

в такому густому тумані
перелітні птахи
вдягають червоні шапочки крику,
аби не загубитися

в такому густому тумані
із землі виростають стіни
а ми — наївні, як янголи —
крізь них проходимо

в такому густому тумані
ріки підбирають довгі поли
й біжать наввипередки навспак
до власних витоків

в такому густому тумані
голоси гуляють
окремо від людей
в імлі тримаються за руки

в такому густому тумані
рушниця довго
висить на сцені забута
і не вистрілює

you wait for the game to be over the curtain drawn back and there

but there it's just grey melting into grey
just light melting into light
just — what's that? look
a crumb
another crumb

oh, snow

in such thick fog

in such thick fog
a hatchet describing an arc in the air
doesn't hit the tree
because the tree inches back unnoticed

in such thick fog
the migrating birds
put on their red caps of cries
so as not to get lost

in such thick fog
walls grow up from the earth
and we — naïve, like angels —
pass through them

in such thick fog
the rivers pick up their long skirts
and race each other back
to their sources

in such thick fog
voices wandering
separate from people
hold hands in the mist

in such thick fog
the rifle hangs for a long time
on the stage, forgotten
and doesn't fire

ці руки

ці руки в яких лежить твоє серце дивися
які вони вправні теплі байдужі
як торкаються чашки, бильця крісла, ножа
зламаної гілки, зляканої шоки

дивись як ці руки стискаються як розпружуються
як вичавлюють з серця твого
маленьку розпачливу пісню

стигле гроно болю
кривавою піною порскає
між перстів

лежи в цих руках як лелик
чиє тимчасове тільце
ще тріпоче від зіткнення з шибою

лежи як знайдена річ
тепер належна комусь, а отже впокорена

лежи як камінь
якому нікуди тікати

ці руки в яких лежить твоє серце
ніжні як повів вітру
коли той знімає міста з широкого лоба землі

знімає дахи з будинків
зазирає всередину зачудованим дитям

бере тебе й піднімає високо-високо
тримаючи обережно
як ляльку

силкується роздивитися
твоє обличчя

these hands

these hands that hold your heart look
how clever warm indifferent they are
how they touch a cup, the arms of a chair, a knife
a broken branch, a frightened cheek

look at these hands clenching, then unclasping
squeezing from your heart
a small, desperate song

a ripe grape bunch of pain
splashes bloody foam
all over the fingers

lie in these hands like a bat
whose temporary body
is still quivering from hitting the windowpane

lie like a found object
now belonging to someone, therefore tame

lie like a stone
with nowhere to flee

these hands that hold your heart
are gentle like a breath of wind
when it sweeps cities from the earth's wide brow

blows roofs from the houses
peeks in like an awestruck child

takes you and lifts you up and up
holding you carefully
like a doll

struggling to make out
your face

Translated by Anand Dibble

Яніс Сінайко

головы упрощаються
безостановочно

лишь мышечный
шёпот их

дотлевет с обеих сторон
как следы от пощёчины

уши вобрали
землю

у входа
песня

ломается

нет

слова
кроме
удара в полость

в какой-нибудь громкой
тьме стальных динозавров
дрожащий язык скребёт
по реке перемещая одни
лжесвидетельства

Yanis Sinaiko

heads growing ever simpler
ceaselessly

their muscular
whisper

smoldering on both sides
like slap marks

ears filled up with
earth

by the entrance
a song

breaking

not

word
except for
a stomp to the cavity

in some thunderous
darkness of steel dinosaurs
a trembling tongue scrapes
down the river shuttling only
false testimonies

две твои головы по очереди
отрывают
и любят друг друга

я
прячусь в углу кровати

когда шорох
утихнет

четыре плеча
взвоят
в попытке изобразить напрасное

из глубины

исторгнут
танцующий сад

стальные стрекозы несут на себе
уцелевшую кость
прародителя

и ты

перед этим движением
высохший возглас зелёный

ведь
никто
не сказал что выпорхнет музыка

это в тебя
никто
вообще ничего
не сказал

two of your heads by turns
tear each other off
make love

I hide
in the corner of the bed

when the rustling
dies down

four shoulders
will holler
in an attempt to depict the futile

from the depth

cast out—
a dancing garden

steel dragonflies carry on their backs
a salvaged bone
of an ancestor

and you

before this movement
a desiccated green yelp

for
nobody
said that music would flutter out

it's into you
that nobody
uttered
anything

спустя столетия

кто-то
последний

идуший по этой
выровненной
земле

споткнётся

о тело
чудовища

выползшего
внезапно
из-под кровати
предка

язык

лишён языка
ещё только
я
взверивается
в предвозникшую
местность скорее

бесследно

after centuries

someone
residual

walking across this
levelled
land
will stumble

over a body
of a monster

creeping out
suddenly
from under the bed
of an ancestor

language

rid of a tongue
only

I
detherionates
into the preimagined
space rather

without a trace

говори там где любишь
мгновенно:
привкус гниющей решётки во рту
прибитое к ней тело
утопленника
опустошённые корабли языка от
мышцы
к мышце
хотя бы осмелюсь
сдержать
и вот уже челюсти рвутся
ко дну
чтобы осев наконец-то вскрикнуть
от боли
взаправду

из лица
земли

сорванного

тобою в ответ

вопит

всё

ещё шадящая
неословленность

speak where you love
instantaneously
a taste of rotting grate in the mouth

a body of a drowned man
washed up against it
devastated ships of language from
muscle
to muscle
dare at least
to hold back
and now the jaws break
for the bottom
so that, settling, they could finally cry out
from pain
for real

out of the face
of soil

ripped out

by you in retort

shrieks

all

the same still-sparing
unwordedness

Translated by Oksana Maksymchuk

Ostap Slyvynsky**Alinka in the Garden with a Big Dog**

So, how long did he live? All children — all five —
rode astride it.

By the time it was my turn,
he was already blind, and spun in place like a puppy,
hunting for its own tail —
a sad childlike dog. Since then

so much has happened

that nothing has happened.

It's a good thing that fires never conspire with one another,
and I slipped between them.

That winds,

like small-town snout-noses, did nothing more than whistle after me.
Only those who took away my brothers and peeked into the pans,
knew their profession well.

But

there were so many rescuers in whose faces I wanted to laugh.
There were so many advisers who were afraid

of getting their sleeves singed.

So many teachers there were that I keep spinning in place —
as in that old photo —
a little woman riding on a big dog.

Сестра

Ми наміряли собі так багато життя, сестро.
Там не було холодних сидінь, чекання
за турнікетом, безсонних ночей в лікарняному
коридорі. Там не було автобусів,
у яких будять нас світлом ліхтарика.
Там не було запахів йоду й сечі.
Ми розганялись на пагорбі й бігли до самої води,
і пливли по поверхні безодні раніше,
ніж встигали подумати.
Жалем не вміли користуватись,
довкола любові ходили, як ходять
довкола передчасно розквітлого дерева.
Ми хотіли прожити життя безсонне й густе,
як музика аргентинського берега,
життя цільне, як злиток,
а за таким жалюгідним курсом обміняли його на радість.
І тепер, коли нас зачинили всередині
душної ночі — чи зможу я хоча б попроситись з тобою, сестро?

Sister

We dreamed of so much life, sister.
There were no cold seats, waiting
behind the turnstile, sleepless nights in the hospital
corridor. There were no buses
in which we are awakened by the flashlight.
There were no smells of iodine or urine.
We hurried down the hill and ran to the very water,
and floated on the surface of the abyss before
realizing it.
We did not know how to make use of pity,
we walked around love as people walk
around a prematurely blossoming tree.
We wanted to live a sleepless and dense life,
like the music of the Argentine coast,
life solid as an ingot,
but exchanged it for joy at such a paltry rate.
And now when we are locked inside
a stuffy night — could I at least say goodbye to you, sister?

* * *

Повітря, яке вдихаєш, щоб втриматися
на поверхні води, повітря,
якого бракує, щоб втриматися.
Повітря, яке видихаєш разом із криком,
повітря, яке видихаєш замість крику.
Повітря, якого лишилось так мало після усіх
тих років.
Повітря було б страшним, якби було видимим.
Тепер, коли не говоримо вже більше доби, повітря
тверде, як руків'я пробачення.
Повітря, гори мені, задуши мене,
заткни мені безтолковий рот.
Зроби так, щоб ми лопотіли, як два рукави
однієї сорочки, як прапор, під яким ніхто не піде у бій.
Повітря кляте, яке не втримало батька.
Відступи нарешті й від мене, звільни мене
від своєї всюдисущої милості, від своєї
прісної усмішки сестри милосердя.
Обіцяю: далеко я не втечу, повітря.

* * *

The air you inhale to stay on
the surface of the water, the air,
which is not sufficient to enable you to stay up.
The air you exhale with a scream,
the air you exhale instead of screaming.
The air, of which so little is left after all
those years.
The air would be scary if it were visible.
Now, after not talking for more than a day, the air is
firm, like the handle of forgiveness.
Air, burn for me, choke me,
shut my silly mouth.
Make us flutter like two sleeves
of the same shirt, like a flag under which no one would go into battle.
Damned air, that did not hold up my father.
Step away at last from me as well, set me free
from your ubiquitous grace, from your
insipid smile of the sister of mercy.
I promise: I won't get far, air.

Translated by Alex Averbuch

Михайло Жаржайло**ной**

магічний реалізм перетворився на буденність
настільки що аж
атланти позлазили з-під балконів
і розійшлися по кнайпах
колони розгорнулися наче сувої
і з них також атланти повистрибували
повисипалися як жуки
трішки бідніші і тому кремезніші
та й собі пішли пиячити в стрийський парк
бити морду пам'ятнику яна кілінського
а каріатиди з горя стали невидимками
розтанули
хто у повітрі хто в камені хто у воді
а найостанніші ті що йшли за своїми чоловіками
розчинилися у пиві та крові
кальвадосах та бурбонах
і в лімфі
а іноді в молоці

а найкремезніші з них виходили на 700-річчя
запалювали у руках роги тролейбусів
як бенгальські вогники

і була люта ніч
крижана заметіль
і небо згори наповзло немов металева губка

і снігом засипало землю до самого обрію
а кам'яні цеглини пагорба на якому стояло мое
всевидяче око
розбіглися як щурі

а потім коли танула країна немовби сніг
і прибувала велика вода
наш ковчег вознісся
на вершечку хвиль

а там нагорі його достоту шматочок мила
узяв на долоню
велетенський кам'яний янгол

Mykhailo Zharzhailo**noah**

magical realism became a daily routine
so much so that even
the atlantes climbed down from under the balconies
they held up and parted ways to the bars
columns opened like scrolls
and atlantes popped out of them too
spread out like beetles
a little poorer and therefore stronger
and went drinking in stryisky park
kicking the face of jan kiliński on his monument
and the caryatids disappeared out of grief
melted down
some in air some in stone some in water
and the very last who followed their husbands
dissolved in beer and blood
calvados and bourbon
and in lymph
and sometimes in milk

and the strongest of them ended up on 700th anniversary street
lit the horns of trolleybuses like sparklers
in their hands

and it was a fierce night
icy blizzard
and the sky fell like a metal sponge

and snow covered the ground up to the horizon
and the bricks and stones on the hill
where my all-seeing eye stood
ran away like rats

and then while the country was melting down like snow
and the great surge came
our ark ascended
on the tip of the waves

and up there above a giant
stone angel put a piece
of soap in his palm

ноктюрн: поїзд

хліб станційного ліхтаря кришиться на матрац
хліб гучномовців сиплеться на подушку

хліб м'якший за ліжко

між полиць плацкарту
на черствій заслиненій перині
ти самокрутка
гарячий тютюн
на висохлих губах

між полиць плацкарту
ти гербарій між сторінок
купюра замість закладки
паперова секунда у гаманці

між полиць плацкарту
ти гральна карта
валет без голови
кентавр без ніг
купідон без фалоса

кортасар часник під нігтями
катування сторінками

станційний санвузол
рак-музика рак флейти рак саксофону
рак папіроси
ембріон навушника випадає на подушку

комар камертон над вухом
призабутий звук телефонної слухавки
сукровиця ноти «ля»

а поверхня гуде не як камертон
а ніби збити температуру пінцету
жуками низького «до»

коли рвучко долонею зачерпнути зерно хропіння
як спіймати комара сережки
сіпнеться поплавок кадика

nocturne: train

the bread of a station light crumbles on the mattress
the bread of the loudspeakers falls on the pillow

bread is softer than the bed

between berths on a sleeping car
on a stale filthy blanket
you're a hand-rolled cigarette
hot tobacco
on dry lips

between berths on a sleeping car
you're a herbarium
a banknote instead of a bookmark
a paper second in a wallet

between berths on a sleeping car
you're a playing card
a jack without a head
a centaur without legs
a cupid without a phallus

cortazar garlic under fingernails
papercut torture

a station restroom
cancer of music cancer of flute cancer of saxophone
cancer of cigarette
an embryo of an earbud falls on the pillow

a mosquito tuning fork above an ear
the forgotten sound of a telephone receiver
ichor of the note la

and the surface buzzes not like a tuning fork
but as if you were lowering the temperature of tweezers
with the beetles of a low do

when you rapidly scoop the wheat of snoring
the way catching the mosquito of an earring
twitches the fishing float of an adam's apple

між полиць плацкарту
як між двох спітнілих долонь
ти — оплески

between berths on a sleeping car
as between two sweaty palms
you're the applause

Translated by John Hennessy and Ostap Kin